

tahhate kuulda —!“ Ma siin nimmetasin Summalat ja et keige alwemgi temma peale omma murred peab weretama palwes, — agga sedda mees ei tahtnud kuulda, ütles: „jah, kui ma weel õige mees olin, eks ma siis ilka ka luggenud, agga nüüd ollen selle tarwis kõlwatu!“ — Agga kuulge isse, küll siis näete.

Sündisin P. küllas ja Koido Peter on minno nimmi. Wannemad surrid, kui minna alles wäeti olin. Agga wend olli siis jubba innimenne ja kaswatas mind üllesse wannematte saunas, mis naad meile järrele jätnud. Kui ma leeris sain käinud, surri wend ja temma naene olli ennegi mulda pandud. Et neil lapsi ei olnud, siis saun ja mis seal sees olli, jäi minno ommaks ja sain ma nenda korraga omma arwates jõutaks mehheks, jõutamaks kui mitto teisi minno ealisi, ja kandsin sellepärrast minna püsti ja olin uhke. Tahtsin nüüd ka naest wotta, agga muud ma ei nõudnud, kui et ta kange töteggia pididi ollema ja mitte ilma rahhata. Otsisin kuu, kummi wimaks tüdrukku leidsin, les minno mele järrel olli; ja et küll mõni ta süddame kangust ja tiggedust laitis, ma sest ei holine; mötlesin agga: tööd ta wõib teha, lehma mullikas, wiis lammast ja 25 rubla rahha saab kasa, eks nisuggusega sünni ellada! — Väksime pari ja kui pulmad ollid petud, ütlesin: „Marri, nüüd peame hakkama tööd teggema, et eddasi same ja mõnne rublakesse weel kõrwale panneme. Meil on küll maja ja riisto ja weiksid, paljo sedda puhko tarwis lähhäb;

agga kui sinno 25 rubla otša sawad, siis polle meil enam rahha ja les wõib teada, misuggused päwad weel ees. Peame agga rahha korjama, ilma rahhata ei olle õnne. Ollid ja nüüd minno õige naene, siis heidad ka minno nõusse!“ Naene olli wägga rõmus, ütles: ollen issegi nenda arwanud agga nüüd armastan sind weel enam et mõistad ni targaste rälida!“ — Selsammal päwal hakkasime nõu möda teggema, minna sauna kattust parrandama, naene aja läbbi kaewama, kapstaid istutama ja karduhwliid mahha teggema. Selle töga lõppes essimenne nädal otša ja saime parrajaste laupäwa õhtuks walmis; agga teiseks nädalaks olli meil kaup walmis tehtud, minna siis pididin perremehhele pöido kündma, naene rahha pärrast kehrama. Agga nüüd tulli weel naese mele, et kapstaaja äär liig lai ja kui selle üllestaewaks et siis mõnne peendra wõiks jure wotta ja süggise enam müä. Nõu olli hea, agga aeg pudus ärra. „Mis muud, — ütles siis naene, homme hommiko kaewame ta läbbi, siis on tehtud!“ Agga ei ma sedda ei tahtnud mitte; olli mul häbbi nende ees, les eht teisel hommikul möda lähhäksid firrito ja meid nääksid tö jures; arwasin ka, et õige olleks, esimeseset pühapäwal pärrast laulatamist naesega firrito minna, naggo meie walla wiis on: „Tõssi küll! wastas naene, — peame firrito minnema, se on wanna wiis; agga siis ei aita muud: wõttame labbidad lohhe lätte, teme ued peendrad walmis, siis olle memurrest lahti ja lõppe-